

P. I. C.

**PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
A'DAM GEM. GIRO C 2885

Deze mededeelingen worden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
regeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.

Amsterdam Juni 1928 No 2

Derde jaargang No 11.

De Richtingen in de Wereldvakbeweging.

Uit de persdienst van het I.V.V. nemen we
volgend artikelje over:

Statistiek over den stand der wereldvakbeweging in het jaar 1928.
MODERNE VAKORGANISATIES: Gedurende 1928 steeg het totaal aantal der mo-
derne vakbeweging van 19.377.448 tot 19.862.307 of met 484.859 (2.5%).
Van de vier hoofdrichtingen staat de moderne in ieder werelddeel aan de
spits en laat de andere verre achter zich. In Europa telde de moderne rich-
ting op 31 December 1928 13.991.143 leden, wat tegenover 1927 (13.594.459)
een vermeerdering van 396.684 (2.9%) beteekent. Dan volgt Amerika met
5.548.794 en een vermeerdering in 1928 van 168.722 (3%). In Azië daalde
het aantal van 230.584 tot 227.685 of met 2.899 (1.2%). Ook in Afrika daalde
het aantal en wel van 122.333 tot 38.885 of met 83.448 (68.2%). In australië
steeg het aantal van 50.000 tot 55.800 of met 5.800 (11.6%).

Het aantal landen, waarin de moderne richting vertegenwoordigd is, be-
droeg op 31 December 1927 56 en steeg gedurende 1928 tot 1. Het aantal
Europeesche landen bleef het zelfde (27); in Amerika daalde het van
16 tot 15, in Australië had geen verandering plaats (2), in Azië steeg het
van 5 tot 6, in Afrika van 6 tot 7. Ook wat het aantal landen betreft
staat de moderne richting aan de spits.

COMMUNISTISCHE ORGANISATIES: In tegenstelling met de moderne is de com-
munistische vakbeweging in 1928 sterk achteruitgegaan. Zij telde op 31
December 1927 13.670.462 leden, einde 1928 echter slechts nog 11.706.906,
wat een vermindering van 1.963.556 (14.3%) beteekent. Dit was te voorzien:
het geweldige aantal van 2.600.000 vakverenigingsleden in China, waarmede
de communisten in 1927 de wereld verreesen, bleek slechts bluf te zijn. Van
de zgn. communistische vakbeweging in China is bijna niets meer over.

De overgrote meerderheid der communistische vakverenigingsleden be-
vindt zich in Europa, waar het aantal in 1928 van 10.788.117 tot 11.582.754
of met 794.647 (7.3%) steeg. Deze toename werd vooral door de Russische
vakbeweging veroorzaakt, waarbij men echter in aanmerking moet nemen, dat de
vakverenigingen in Rusland geen zelfstandige en onafhankelijke arbeiders-
organisaties doch staatsinstellingen zijn. Azië neemt in de communistische
vakbeweging met 74.452 leden tegen 2.805.000 einde 1927 de tweede plaats
in. Deze geweldige achteruitgang werd, zoals reeds gezegd, door de ineen-
storting der communistische vakbeweging in China veroorzaakt. Vervolgens
komt Amerika, waar het aantal eveneens achteruitging en wel van 77.345 tot
26.978 (40.4%). In Afrika waar de communistische richting einde 1927 nog
geen aanhangers telde, bedroeg het aantal einde 1928 3.682.

Het aantal landen met communistische vakverenigingen bleef het zelfde en wel 29, waarvan 15 in Europa, 8 in Amerika, 4 in Azië, 1 in Australië en 1 in Afrika.

CONFESSIELE VAKBEWEGING: Het totaal ledental daalde in 1928 van 2.149.069 tot 2.120.562 of met 28.507 (1.3%). In Europa daalde het aantal van 2.191.922 tot 2.094.212 of met 7.710 (0.3%). Ook in Amerika had een daling plaats en wel van 47.147 tot 26.000 of met 21.147 (44.8%). In Azië waren einde 1928 nog geen aanhangers der confessionele vakbeweging, doch einde 1929. In Australië en Afrika bestaan nog geen confessionele vakverenigingen.

Het aantal landen met confessionele vakbeweging steeg in 1928 van 16 tot 17, waarvan 13 in Europa, 3 in Amerika, 1 in Azië. SYNDICALISTISCHE ORGANISATIES: Het totaal aantal leden der syndicalistische vakbeweging steeg in 1928 van 285.500 (1927) tot 323.843 of met 38.343 (13.3%). Deze vermeerdering wordt vooral door de grotere volledigheid der gegevens der moderne Poolse vakcentrale veroorzaakt, die voor 1927 geen, doch voor 1928 120.000 vakverenigingsleden meldde.

In Europa steeg het ledental van 112.590 tot 228.433 of met 115.843 (103%). In Amerika daalde het van 173.000 tot 89.200 of met 83.800 (48.4%). Voor Azië werden in 1928 6000 leden gemeld, terwijl onze statistiek voor 1927 geen enkele vermeldde. In Afrika zijn er twee landen met syndicalistische vakverenigingen, waarvan de ledentallen echter niet bekend zijn. In Australië bestaan geen syndicalistische organisaties.

Het aantal landen met syndicalistische vakbeweging steeg in 1928 van 15 tot 25, waarvan 13 in Europa, 9 in Amerika, 2 in Afrika en 1 in Azië. De toename is vooral in de meer volledige gegevens gelegen.

De vakverenigingen, die tot geen der hoofdrichtingen behooren, of waarvan de richting niet vastgesteld kon worden, omvatten einde 1928 10.177.107 leden tegen 10.704.501 tegen einde 1927.

Het totaal aantal in vakverenigingen georganiseerde arbeiders bedroeg dus einde 1928 44.190.525 tegen 46.187.080 einde 1927.

Het aantal der vier hoofdrichtingen in de wereldvakbeweging was volgens onze statistiek in de jaren 1927 en 1928 als volgt: Modern 42.0% en 45%; communistische 29.6% en 26.5%; confessioneel 4.6% en 4.8%; syndicalistisch 0.6% en 0.7%; de overige vakorganisaties omvatten 23.2% resp. 23.9%.

Van de vier hoofdrichtingen is dus slechts de communistische richting relatief achteruitgegaan.

HOOG LEEFTEIJDEN EN WERKLOOSHEID IN DE VEREENIGDE STATEN VAN AMERIKA.

Onderstaande mededeelingen nemen we over uit het "Tijdschrift van den Nederlandschen Werkloosheidsraad" 1930 no. 6.

"De American Federation of Labor heeft een onderzoek ingesteld naar het verband dat bestaat tusschen leeftijd en werkloosheid.

De gemiddelde levensduur in de Vereenigde Staten is van 40 jaar in 1856 gestegen op 56 in het jaar 1920. Het deel der bevolking, dat 65 jaar en ouder is, is daardoor in de laatste halve eeuw van 3.9 tot 5% gestegen. Daarentegen hadden in 1890 nog 73.8% der mannelijke arbeiders van 65 jaar en ouder een betrekking, terwijl dit cijfer in 1920 gedaald was op 60.1%.

Van alle werkende arbeiders in de Vereenigde Staten zijn meer dan 30% ouder dan 45 jaar. Dit percentage is in de verschillende industrietaken niet gelijk. In de ijzer- en staalindustrie bedraagt het slechts 34%. In het kantoorbedrijf is buitengewoon laag. Van de mannelijke boekhouders en kassiers zijn slechts 17.9% 45 jaren oud. Daarentegen zijn in deze leeftijdsklasse 7% van de chefs en de opzichters en 49% van de directieuzen en de ambtenaren.

In een aantal industrieën bestaat een maximumleeftijd voor het aanstellen van arbeiders. In de textielindustrie hebben 70% der ondernemingen een zoodanige bepaling niet, doch letten slechts op geschiktheid. Slechts 8% kent hier een leeftijds grens, welke voor mannen 45 jaar bedraagt. Ontslag bij een bepaalden leeftijd komt waarschijnlijk niet voor. Meestal is de leeftijds grens 45 jaar voor ongeschoolden en 50 jaar voor geschoolden arbeiders.

In 77% der gevallen kent men een leeftijds grens uit fysieke overwegingen, in 21% als bescherming der nog oudere werkende arbeiders, in 19% wegens de geringere productie der oudere arbeiders en in de overige gevallen, omdat oudere arbeiders grotere kosten aan verzekeringen e. d. medebrengen.

In de Fordfabrieken zijn van de 90.000 arbeiders pl. m. 29.000 jonger dan 30 jaar, 34.000 tusschen 30 en 49 jaren, 21.000 tusschen 40 en 50 jaren en 8.500 ouder dan 50 jaren. Een leeftijds grens kent men hier niet.

In de Vereenigde Staten kennen thans slechts 76 staten een zekere ouderdomsverzekering. De kosten hiervan zouden uiteraard sterk stijgen, indien het invoeren van een maximum leeftijds grens algemeen werd. In het algemeen hebben oude arbeiders, die niet meer werken kunnen, het moeilijk. Er zijn thans in de Vereenigde Staten 1200 tehuisen voor ouden van dagen, welke bij elkaar pl. m. 80.000 personen herbergen en jaarlijks 28 miljoen dollar kosten. Deze tehuisen voornamelijk in zekere zin een aanvulling op het ontbreken van ouderdomspensioen.

4.
DE ACCUMULATIE VAN HET KAPITAAL IN

SOWJET-RUSLAND.

Misplaatste vreugde.

De Russische staatsbestuurders werken met koortsachtige haast aan een snelle uitbouw van de staatsindustrie. Alle industrieën worden uitgebreid en nieuwe bedrijven worden opgericht. Hoewel de "planmatige" productie van het 5-jarenplan reikt met een toename van het in de industrie gestoken kapitaal van 29% vergeleken met het voorafgaande jaar (1928/29) zal dit kapitaal inderdaad met 85% toenemen!!! (Volgens opgave van het "Economisch Overzicht" van het Moskou'sche Bulletin van de "State Bank of the USSR" van 15 Maart, '30).

De Sowjet-staatslieden juichen!

De 3e Internationale juicht over de snelle opbouw van het communisme!

Maar wie niet door allerlei demagogische frases verblind is, juicht niet. Volgens het "plan" zou het industriekapitaal met 29% groeien, het blijkt 85% te zijn! Wat betekent dit echter anders, dan dat er in werkelijkheid van een "planmatige" productie geen sprake is? Wat betekent het anders, dan dat het Russische "communisme" de productiekrachten absoluut niet in de hand heeft, maar dat de productie zich even onbeheerscht voltrekt, als in het "vrije" kapitalisme?

Sociale ontzending.

Zonder ons nu met de oorzaken van deze ontzaglijk snelle accumulatie bezig te houden, willen we zien, hoe ze op de arbeidersklasse werkt. Dit zijn dan geenszins de zegeningen, die de 3e Internationale de arbeiders probeert wijs te maken.

En dat is volkomen begrijpelijk.

Bij deze snelle uitbreiding der bedrijven worden groote aantallen arbeiders in de fabrieken opgezogen. Het aantal industriearbeiders stijgt. De steden worden bijenkorven, waar geen plaats is, ze te bergen. Er ontstaat een te kort aan woonruimte. De arbeidsverhoudingen spotten met iedere hygiëne. De menschen leven als beesten.

Deze gevolgen moeten intreden krachtens de accumulatie-wetten van het kapitaal. We hebben ze in alle industriële landen waargenomen, toen de ontwikkeling van het industriekapitaal begon. Men leze bijv. het 1e deel van "Het Kapitaal" of "De toestand van de arbeidersklasse in Engeland" van Fr. Engels. En wie zoo "gelukkig" geweest is, in het Roergebied te werken, toen het industriele kapitaal zich daar ontloede, weet het uit ervaring.

Hetzelfde verschijnsel doet zich nu in Rusland voor. Het zijn geen "misstanden", die ontstaan, doordat het communisme "nog niet" volmaakt is, maar het zijn de gewone begeleidingsverschijnselen van een snelle accumulatie van het industriekapitaal! En hier blijkt dan ten tweede male, dat van een "planmatige" opbouw geen sprake is! Of voltrekt zich de verslechtering van het levenspeil ook volgens een "plan"? Neen. Er blijkt alleen uit, dat de productie NIET rust op de behoeften der arbeiders, maar op HET MAKEN VAN WINST in de bedrijven. Het Kapitaal stort z'n ellende verder uit en stoort zich er al heel weinig aan, of het zich in handen van "particulieren" of van de staat bevindt!

Hoe de accumulatie van het kapitaal zich voor de arbeidersklasse uitwerkt, blijkt zonneklaar uit de klachten in de Sowjet-pers, waar regelmatig berichten van z.g. "arbeiderscorrespondenten" verschijnen. Twee van deze berichten in "Sa Industriëlisazijn" van 8 Mei (het centrale orgaan van de Opperste Econ. Raad te Moskou) luiden als volgt:

Het Donetz-mijngebied.

"In de loop van 6 maanden werden in het Donetzbecken 195000 personen nieuw opgenomen, naar 179000 vertrokken weer. Vooral de mijnen van Stalino toonden dit verschijnsel. Hier werden in het eerste halfjaar 72000 arbeiders aangesteld en 68000 ontslagen. Maar door is deze groote fluctuatie in de schachten van het Donetzbecken te verklaren? De wonings- en levensverhoudingen zijn zeer moeilijk. Ieder jaar geeft het Donetzbecken groote sommen uit voor woningbouw en nochtans neemt de woonruimte per hoofd der arbeidersbevolking niet toe, maar juist af. Op 1 Oct. 1929 had het Donetzbecken een woonruimte van 4,64 vierk. Meter per hoofd. Het tempo van woningbouw is in het Donetzbecken aanzienlijk achtergebleven bij de toename der bevolking. Al nemen de middelen, die voor woningbouw ter beschikking gesteld worden, ook van jaar tot jaar toe, ze zijn onvoldoende. De buitengewone overvulling der arbeiderswoningen, veelal ook het ontbreken van iedere woongelegenheden, dwingen de arbeiders van de ene naar de andere schacht te verhuizen.

Ook de bouw van scholen bevindt zich in het Donetzbecken in een moeilijke toestand. De arbeider moet z'n kinderen in andere steden naar school zenden.

De verzorging der arbeiders in de mijnen is ook niet geregeld. Het coöperatieve is ontoereikend. Cantine's zijn lang niet op alle schachten. Voorla voor de arbeiders, die op verre van de dorpen afgelegen schachten werken, is de toestand moeilijk. De Natervoorziening is het voorwerp van scherpe critiek der arbeiders. In vele mijnen is geen gezond drinkwater en de arbeiders loopen ongewassen en smerig rond, omdat er bij lang niet alle mijnen een badgelegenheid is.

Het tweede bericht der arbeiderscorrespondent luidt:

De Oeral-Mijnen.

In het heele Oeral-gebied is de fluctuatie van de arbeidskrachten buitengewoon groot. In de ertsmijnen van Blagodati zijn bij de 1300 arbeiders in de loop van een half jaar 1583 arbeiders opnieuw aangesteld, terwijl er weer 2174 gedaan namen. De Wysogorsk-mijnen hadden in 5 maanden een toevvoer van 1792 arbeiders, terwijl er weer 2558 afvloeden. Het Nishnij-Tagil bedrijf had in 3 maanden een fluctuatie van 30%.

Om SPOORKAARTJES moet men in het Oeralgebied vechten en het veroveren van een plaatsje in een spoorwagen voltrekt zich anarchisch, zooals bij de vlucht uit een brandend gebouw. De waggons zijn volgepropt en zooals in 1919 kan men veelal passagiers op het dak van de waggons aantreffen. Bankwerkers, mijnwerkers, houtbewerkers loopen van stad tot stad... boekhouders, beampten, stenotypisten... honderden proletariërs loopen van bedrijf tot bedrijf, van mijn tot mijn.

De oorzaken van deze groote "volksverhuizing" der arbeidskrachten liggen in de bonte schakeering der loonen. De bedrijven probeeren dus klaarlijk de arbeidskrachten weg te zuigen. Karakteristiek accumulatieverschijnsel! PIC en de onbevredigende levensverhoudingen...

Het te laat uitbetalen der loonen (credietnood! - PIC) in de Alapajewsk en Kuschwa bedrijven dwingt de arbeiders, hun toevlucht te zoeken in Tagil en Nadeshdinsk, waar de loonen op tijd worden uitbetaald. In de werken van Goroblagodati, in Alapajewsk en Kuschwa is geen woongelegenhed. In de Alapajewsk bedrijven OVERNACHTEN ZELFS 50 ARBEIDERS OP HET WERK ONDER DE MACHINES. In het Kuschwa bedrijf moeten ongeveer 20 arbeiders 4 km loopen, OM IN HET STATION VAN Goroblagodati TE KUNNEN SLAPEN. In de Goroblagodati bedrijven zijn de arbeidersherbergen van 200 tot 300% overbelast.

DE VOEDING DER ARBEIDERS is schandelijk georganiseerd, zoodat in de regel lange files voor iedere cantine staan. In Tagil, Kuschwa, Blagodati, Nadeshdinsk, de Wysogorsk bedrijven kan men alleen middageten krijgen, als men 1 1/2 uur in de rij staat. De cantines zijn overbelast en heerecht een chaos. De coöperaties

De verzorging der arbeiders in de mijnen is ook niet geregeld. Het coöperatieve is ontoereikend. Cantine's zijn lang niet op alle schachten. Voorla voor de arbeiders, die op verre van de dorpen afgelegen schachten werken, is de toestand moeilijk. De Natervoorziening is het voorwerp van scherpe critiek der arbeiders. In vele mijnen is geen gezond drinkwater en de arbeiders loopen ongewassen en smerig rond, omdat er bij lang niet alle mijnen een badgelegenheid is.

Het tweede bericht der arbeiderscorrespondent luidt:

De Oeral-Mijnen.

In het heele Oeral-gebied is de fluctuatie van de arbeidskrachten buitengewoon groot. In de ertsmijnen van Blagodati zijn bij de 1300 arbeiders in de loop van een half jaar 1583 arbeiders opnieuw aangesteld, terwijl er weer 2174 gedaan namen. De Wysogorsk-mijnen hadden in 5 maanden een toevvoer van 1792 arbeiders, terwijl er weer 2558 afvloeden. Het Nishnij-Tagil bedrijf had in 3 maanden een fluctuatie van 30%.

Om SPOORKAARTJES moet men in het Oeralgebied vechten en het veroveren van een plaatsje in een spoorwagen voltrekt zich anarchisch, zooals bij de vlucht uit een brandend gebouw. De waggons zijn volgepropt en zooals in 1919 kan men veelal passagiers op het dak van de waggons aantreffen. Bankwerkers, mijnwerkers, houtbewerkers loopen van stad tot stad... boekhouders, beampten, stenotypisten... honderden proletariërs loopen van bedrijf tot bedrijf, van mijn tot mijn.

De oorzaken van deze groote "volksverhuizing" der arbeidskrachten liggen in de bonte schakeering der loonen. De bedrijven probeeren dus klaarlijk de arbeidskrachten weg te zuigen. Karakteristiek accumulatieverschijnsel! PIC en de onbevredigende levensverhoudingen...

Het te laat uitbetalen der loonen (credietnood! - PIC) in de Alapajewsk en Kuschwa bedrijven dwingt de arbeiders, hun toevlucht te zoeken in Tagil en Nadeshdinsk, waar de loonen op tijd worden uitbetaald. In de werken van Goroblagodati, in Alapajewsk en Kuschwa is geen woongelegenhed. In de Alapajewsk bedrijven OVERNACHTEN ZELFS 50 ARBEIDERS OP HET WERK ONDER DE MACHINES. In het Kuschwa bedrijf moeten ongeveer 20 arbeiders 4 km loopen, OM IN HET STATION VAN Goroblagodati TE KUNNEN SLAPEN. In de Goroblagodati bedrijven zijn de arbeidersherbergen van 200 tot 300% overbelast.

DE VOEDING DER ARBEIDERS is schandelijk georganiseerd, zoodat in de regel lange files voor iedere cantine staan. In Tagil, Kuschwa, Blagodati, Nadeshdinsk, de Wysogorsk bedrijven kan men alleen middageten krijgen, als men 1 1/2 uur in de rij staat. De cantines zijn overbelast en heerecht een chaos. De coöperaties

De verzorging der arbeiders in de mijnen is ook niet geregeld. Het coöperatieve is ontoereikend. Cantine's zijn lang niet op alle schachten. Voorla voor de arbeiders, die op verre van de dorpen afgelegen schachten werken, is de toestand moeilijk. De Natervoorziening is het voorwerp van scherpe critiek der arbeiders. In vele mijnen is geen gezond drinkwater en de arbeiders loopen ongewassen en smerig rond, omdat er bij lang niet alle mijnen een badgelegenheid is.

De verzorging der arbeiders in de mijnen is ook niet geregeld. Het coöperatieve is ontoereikend. Cantine's zijn lang niet op alle schachten. Voorla voor de arbeiders, die op verre van de dorpen afgelegen schachten werken, is de toestand moeilijk. De Natervoorziening is het voorwerp van scherpe critiek der arbeiders. In vele mijnen is geen gezond drinkwater en de arbeiders loopen ongewassen en smerig rond, omdat er bij lang niet alle mijnen een badgelegenheid is.

In "la Révolution prolétarienne" schrijft A. Enderle een artikel over de kommunistische oppositie en de Duitse vakbeweging. Hij geeft daarin een overzicht over de organisatie van de Duitse vakbeweging, en over de geschiedenis van de kommunistische vakbewegingsoppositie. Tegen zijn wil (Enderle is vakbewegingsman en behoort tot de rechtse, uit de K.P.D. gerooyerde oppositie), bewijst hij door dit artikel de onbruikbaarheid in de klassenstrijd van twee organisaties, de vakbond en de politieke partij.

Het artikel begint met een overzicht over de sterkte van de verschillende Duitse vakbonden. Van de 18 000 000 Duitse arbeiders zijn er in totaal 8 000 000 georganiseerd, waarvan:

- 5 500 000 in de sos. dem. organisaties; de zogenaamde vrije vakbonden; hiervan zijn: 5 000 000 handarbeiders georganiseerd in de Allgemeine Deutsche Gewerkschafts Bund (A.D.G.B.); 400 000 handels- en technische bedienden, georganiseerd in de Allgemeine Freie Angestelltenbund (A.F.A.); 150 000 ambtenaren, georganiseerd in de Allgemeine Deutsche Beamtenbund (A.D.B.)
 - 1 000 000 in de christelijke vakbonden (katoliek, politiek beheerst door de Centrum partij);
 - 1 000 000 in de "neutrals" of "nationale" vakbonden (voornamelijk sterk onder rijke en gemeentepersoneel);
 - 500 000 in de Hirsch-Dunker vakbonden (burgerlijk democraties);
 - 25 000 in de Poolse vakvereniging, vooral Poolse mijnwerkers, die in het Ruhrgebied of in Opper-Silesië werken;
 - 20 000 tot 40 000 in verschillende syndikalistische vakbonden, terwijl er bovendien nog verschillende vakbonden zijn, die oorspronkelijk kommunistisch waren, maar die in 1925 de koersverandering van de K.P.D., om naar de sos. dem. vakbonden terug te gaan, niet hebben willen meemaken.
- Omdat van al deze organisaties de vrije vakverenigingen verreweg het grootste aantal leden hebben, heeft de K.P.D. zich er op toe gelegd in de eerste plaats deze organisaties te veroveren.

Dan volgt een overzicht over de organisatievorm, de politieke lijn, en de tactiek van de A.D.G.B. Vanaf het begin hadden deze vakverenigingen nauwe verbinding met de S.P.D., de leiders van de partij waren de stichters en de bestuurders van de vakverenigingen. De vakverenigingen zijn op centralistische basis gevestigd en strekken zich over het hele rijk uit volgens het beginsel van vereniging naar het beroep. Elke beroepsvereniging heeft als hoogste beslissende instantie in alle kwesties van staking, uitsluiting, enz. een centraal comité, dat door de afgevaardigden naar een kongres om de twee jaar wordt gekozen. De plaatselijke en gewestelijke besturen worden wel gekozen door de plaatselijke en gewestelijke leden, maar zijn gebonden volgens de aanwijzingen van het centraal comité te handelen. Dikwils worden zelfs de plaatselijke functionarissen door het centraal comité aangewezen, terwijl de plaatselijke leden slechts het recht hebben ze voor te stellen. Enderle zegt van deze organisatievorm:

- Zolang de vakbeweging in zijn geheel zich op het terrein van de klassenstrijd en de principieële oppositie tegen de kapitalistische staat hield, (dat was het geval tot 1914), was deze streng centralistische organisatievorm goed, zelfs uit revolutionair oogpunt. Maar toen, in 1914, de leiders van de S.P.D. en de A.D.G.B. hun medewerking aan het

- kapitaal verleenden, en de burgerlijke staat verdedigden, moest de vakbeweging onder hun sos. dem. leiding een kontra revolutionair karakter aan nemen. De hele politiek van kontrarevolutie en klasseverraad was slechts mogelijk, dank zij de steun van het vakbewegingsapparaat dat de reformisten in handen hadden.

Uit deze aanhaling blijkt al dadelijk een van de grote denkfouten die aan Enderle's standpunt ten grondslag liggen. Wanneer in 1914 blijkt dat een organisatie, die hij voor die tijd voor revolutionair had gehouden, plotseling de zijde kiest van de vijanden van de arbeidersklasse, dan gaat hij niet zijn opvattingen over deze organisatie herzien, dan zoekt hij de fout niet in de organisatie zelf, zijn doelstelling en zijn ideologie, maar dan is alleen de leiding voor het verraad verantwoordelijk. Hij vindt het blijkbaar niet wonderbaarlijk dat een leiding die tot 1914 vanuit revolutionair oogpunt goed werk leverde, in 1914 in zijn geheel naar de tegenpartij overloopt; ons kan dan alleen verwonderen dat hij daarna nog zo halstarrig vast houdt aan de gedachte dat een politieke partij nodig is om leiding te geven, hoe kan hij ooit nog een leiding, hoe revolutionair ook, vertrouwen.

Het verraad van 1914 is niet een toevallige gebeurtenis; de praktijk van de vakbond kweekt zelf een leiding, die voorbestemd is om bij elke gelegenheid de arbeiders in de rug aan te vallen. De vakbond is een organisatie van arbeiders van een bepaald beroep, die tot doel heeft de groepsbelangen van deze arbeiders te behartigen, zonder het kapitalistische stelsel aan te willen tasten. Hij verzekert de arbeiders tegen uitsluiting, werkloosheid enz., hij regelt de arbeidsvoorwaarden met de werkgevers. Hij rekent niet met mogelijkheden buiten het kapitalistische stelsel. De grondgedachte waarop hij steunt is deze, dat de arbeidskracht van de arbeiders kopwaar is, waarvoor ze moeten zien een zo gunstig mogelijke prijs los te krijgen. De prijs van de arbeid wordt gedrukt door onderlinge concurrentie van de arbeiders van een zelfde beroep. Daarom is het in het belang van de arbeiders van eenzelfde beroep zich samen in een vakbond te organiseren, die dan zoveel mogelijk deze concurrentie uitschakelt, doordat de arbeiders nu door middel van deze organisatie samen aan lijn trekken te genover de andere partij in de handelsovereenkomst de werkgevers. Kan het bedrijf een loonsverhoging of werktijdverkorting niet lijden, dan is het beter het bedrijf niet in moeilijkheden te brengen, en de toestand zo te laten als die is. Hij ziet geen belangengemeenschap tussen de arbeiders van twee verschillende beroepen, en in eenzelfde bedrijf werkzaam, want ze kunnen elkaars werk niet doen, en hebben dus geen concurrentie van elkaar te vrezen. Daarom is het beroep de grondslag waarop ze zich organiseren, een organisatievorm die reaktionair moet werken, doordat hij de arbeiders, die door het grootbedrijf naar elkaar toe worden gedreven weer in groepen met onderling tegenstrijdige belangen uiteenrukt, en op die manier de groei van het klassebewustzijn tegenhoudt. De vakbond aanvaardt het feit dat de arbeider gedwongen is zijn arbeidskracht te verkopen, als iets gewoons, en is dus de organisatorische uitdrukking van het ontbreken van klassebewustzijn bij grote groepen van arbeiders. Dat de arbeiders zich in 1914 door de sos. dem. lieten verraden, komt juist doordat ze nog niet zagen welke taak voor hun als klasse was weggelegd. Ze zagen alleen het gevaar van het nog slechter te krijgen wanneer Rusland zou overwinnen en in Duitsland Russische toestanden zou invoeren, en verder het gevaar dat de nationale welvaart bedreigde; daarom streden ze met geestdrift voor hun belangen binnen

het kapitalisme, juist zoals ze voor 1914 ook aldoor hadden gedaan, met volledige instemming van Enderle. En zolang de arbeiders nog niet klassebewust zijn, zal de bourgeoisie altijd weer opnieuw leiders weten te vinden, die bereid zijn de arbeiders te verraden.

Daarna bespreekt Enderle de strijd van de vakbewegingsoppositie:

- Het is verklaarbaar, hoewel niet goed te keuren, dat de revolutionaire kommunistische arbeiders vanaf 1918, in hun gerechtvaardigde haat tegen het sos. dem. vakverenigingsapparaat, getracht hebben nieuwe, revolutionaire en "betere" vakverenigingen te stichten. Maar iedere poging van dit soort mislukte, moest mislukken, omdat de grote massa's van het proletariaat nog lang niet zo ver waren als de revolutionaire, betrekkelijk klein-fraktie. Voor deze grote massa's was de vakbeweging nog altijd de socialistische beweging, en terwijl revolutionaire groepen nieuwe vakverenigingen trachtten te stichten, gingen miljoenen arbeiders in de oude. Van 2 000 000 leden in 1918 stegen de vrije vakverenigingen tot 8 000 000 in 1920. Door deze taktiek isoleerde de revolutionaire voorhoede zich van de grote massa. Het bestuur van de K.P.D. zag het te vaar, en in 1919 nam hij krachtig stelling voor het houden van de kommunisten in de oude vakverenigingen en voor hun werken in deze verenigingen. In dezelfde zin, met de grootste energie handelde Lenin door zijn bekende brosjure: "Het radikalisme, de kinderziekte van het kommunisme". Vanaf dit ogenblik was de taktiek van de revolutionaire oppositie gericht op de verovering van de vrije vakverenigingen, en tot 1923 behaalde deze taktiek steeds grotere successen. Ondanks alle afweermaatregelen van de reformisten, ondanks massale uitsluitingen van strijdbare opposanten groeide het aantal plaatselijke en gewestelijke besturen onophoudelijk. Het stemmensijfer van de oppositie steeg bij iedere verkiezing, zodat in 1923 minstens de helft van de leden met haar was. En in vele gevallen kondigde de oppositie, tegen de wil van de centrale komitees, heftige acties en stakingen af. En de hele oppositie van de A.D.G.B. marsjeerde onder de leiding van de K.P.D., terwijl de bureaucraten scheuringen trachtten te provoceren om hem in de weg te staan.
- Maar het jaar 1924 kwam en bracht een taktiekwijziging van de leiding van de K.P.D. met zich mee, een terugvallen van de oppositie in de linkse kinderziekte. De oppositie liet zich bestemen door de provokaties van de A.D.G.B., liet zich tot scheuringen verleiden en tot het stichten van nieuwe vakverenigingen. Reeds ditmaal speelde de kwestie van de bedrijfsraden een belangrijke rol. Er waren reeds ondanks de vakverenigingsstatuten, "rode" bedrijfsraden. De gevolgen van dit anderhalve jaar ultralinkse taktiek was de katastrofale ineenstorting van de kommunistiese invloed. De kracht van de reformisten, op weg te verdwijnen, begon weer te groeien.

Hier kunnen we zien wat sommige mensen onder steeds gritere successen verstaan. In 1923 was minstens de helft van de leden met de oppositie. Maar als dan de oppositie een beroep doet op al die arbeiders die met haar zijn, dan wordt dat parool niet opgevolgd. Zodra de weg van de oppositie afwijkt van de gewone, verlaten de arbeiders de oppositie. Zolang de oppositie zich beperkt tot het nastreven van verkiezingssuccessen binnen de vakvereniging gaat het blijkbaar goed, maar dan mag de oppositie ook niet gaan tegen de methoden en de ideologie van de vakvereniging, maar alleen tegen de personen die op dat ogenblik in de leiding zitten. Deze oppositie brengt de arbeiders dus geen verheldering. De arbeiders stemmen dan

- op de oppositie, omdat ze menen dat dat betere reformisten zijn. Maar komt de oppositie tegenover de vakbond te staan, dan blijven de arbeiders consequent en nemen stelling voor het reformisme, zoals de oppositie zelf hen steeds heeft voorgehouden.
- In de herfst van 1925 bracht de "open brief" van het Ekki de likwidatie van de ultralinkse taktiek. De oppositie kwam weer terug tot de oude taktiek van voor 1918. Aaarblijklijk waren de omstandigheden niet meer even gunstig voor haar. Desondanks ging zij opnieuw vooruit, hoewel lang zamer.
- Toen kwam de nieuwe ultralinkse tending van het de kongres van de RVI en van het 6e wereldkongres. In zijn geheel genomen was de nieuwe lijn niets anders dan de terugkeer tot de oude ultralinkse taktiek van 1919 en van 1-23-25. De richtlijnen van deze nieuwe taktiek in Duitsland zijn:
 - 1) Oppositie tegen wat men noemt "het wettenstelsel van de vakbeweging". Deze oppositie betekent in de praktijk dat de revolutionaire vakverenigingsleden geen rekening moeten houden met vakverenigingsstatuten en reglementen, en beslissingen van de vakverenigingsleiding, die hen mochten hinderen. Zelfs in de vakbeweging mag hij alleen gehoorzamen aan de beslissingen van de R.V.I., de Komintern, en de leiding van de K.P.D.
 - 2) Het vormen van revolutionaire strijdleidingen voor het afkondigen en leiden van stakingen onderaanvoering van de K.P.D. Met andere woorden gezegd, de oppositionele vakverenigingsleden moeten niet meer zoals vroeger strijden in de vakbeweging, er aan het hoofd van stakingen en revolutionaire actie gaan staan. Zij moeten strijdleidingen vormen buiten de vakbeweging, samen met de ongeorganiseerden.
 - 3) Het opstellen overal van "rode lijsten" voor de verkiezingen voor de bedrijfsraden. Hier is een korte uiteenzetting nodig voor niet Duitse kameraden. Volgens de wet op de bedrijfsraden moet er in elke onderneming een comitee van minste 20 personen werken, als de werklieden en de ambten het vragen, bij geheime stemming een raad gekozen worden, waarin tot 20 leden zitten, al naar het aantal van het vast personeel. Voor deze verkiezingen, net als voor de parlement verkiezingen, worden de kandidaturen opgesteld zonder dat er gelet wordt op lidmaatschap van een vakorganisatie. Dat wil zeggen dat volgens de wet, de vakverenigingen niets over de zaak te vertellen hebben. Maar de vakverenigingsleiders zagen direkt bij de invoering van deze raden, hoe belangrijk het voor hen was hen op hun zijde te hebben. Hierom namen de vakverenigingskongressen resoluties aan waarin verklaard werd dat bedrijfsraden bestaande uit vakverenigingsleden ondergeschikt waren aan de vakverenigingsinstanties. Regelijk werd besloten dat elk lid van een vrije vakvereniging alleen kandidaat zou kunnen zijn op een vakverenigingslijst vastgesteld door een ledenvergadering of door funktionarissen van de vakvereniging. Dat betekende dat elk lid dat bevoorbeeld op een zogenaamde "rode lijst" voorkwam, samen met ongeorganiseerden, buiten de vakvereniging gesloten zou worden. Toen negatief werd besloten op deze reformistische beslissingen, genomen ondanks de oppositie, waren de leden duidelijk blijkbaar tegen deze gericht. Ze hadden tot doel deze de weg te versperren, te beloften dat de vraag; revolutionaire taktiek of reformistische taktiek werd gesteld voor de hele arbeidersklasse. Dank zij de instelling van de bedrijfsraden moest de invloed van de vakverenigingsinstanties versterkt worden.
 - Maar tot in 1923, en later van 1925-28, niettegenstaande deze moeilijke nederen, bestond de taktiek van de oppositie erin binnen de grenzen van deze ergerlike en hinderlike resoluties te blijven, al zijn energie te gebruiken om revolutionaire arbeiders te doen plaatsen op de lijsten

van de vrije vakverenigingen. De oppositie sprak zich voor deze taktiek uit omdat door deze alleen het mogelijk was talrijke uitsluitingen te voorkomen, binnen de vakverenigingen te werken en er zijn invloed uit te breiden. De ervaring heeft geleerd dat door zo te handelen de oppositie grote successen kon behalen, en in steeds toenemende mate de massa's voor zich winnen kon.

Op dit ogenblik echter, zoals reeds boven gezegd werd in dit artikel, hebben de leiders van de K.P.D. en de R.V.I. deze taktiek veranderd, hebben besloten dat, zonder rekening te houden met massale uitsluitingen die de vakverenigingen zouden kunnen doen, de Kommunisten en revolutionaire arbeiders onafhankelijke rode lijsten moesten opstellen. Elke kommunist die dit weigert wordt uitgesloten uit de K.P.D.

Het is duidelijk dat de uitvoering van deze ultralinkse taktiek waarvan we zojuist de hoofdtrekken aangaven, in alle opzichten aan de reformisten in de vakverenigingsleidingen de verlangde gelegenheid geeft uit de vakverenigingen, alle strijdbare kommunisten en alle oppositio-nels arbeiders uit te sluiten. Het resultaat is dat heden de oppositio-nele revolutionaire invloed in de vakbonden van de A.D.G.B. bijna tot nul gedaald is.

Ondertussen zou het een dwaling zijn te geloven dat de K.P.D. nu aan de andere kant zijn invloed bij de ongeorganiseerden heeft vergroot. De taak de grote massa van de ongeorganiseerden te beïnvloeden en hen mee te slepen kan alleen maar werkelijk volvoerd worden door een massaorganisatie, dat wil zeggen een vakverenigingsorganisatie. Sterker zou de invloed van de revolutionaire oppositie zijn in de vakverenigingen, sterker ook zijn invloed op de ongeorganiseerden.

De nieuwe taktiek, die voort die ook is, zou te minste logies zijn, als zich daarbij aansluit de leus: Uit de vrije vakverenigingen, vormt de nieuwe vakverenigingen. Maar deze leus wijst de K.P.D. streng af voor zijn propaganda. Heden, evenals gisteren, spreekt de partij van "verovering" van de vakbeweging, terwijl hij prakties werkt aan de vernietiging van de vrije vakverenigingen. Zijn taktiek, op zichzelf al dwaas, wordt nog dwazer door deze volstrekte tegenspraak.

We zien hier de hele geschiedenis van de Duitse vakbewegingsoppositie. De K.P.D. staat voor twee gevaren, die hij niet allebei tegelijk ontlopen kan. Hij wil de vakverenigingen veroveren. Daar kan hij alleen vaste voet krijgen, wanneer hij zich helemaal aanpast aan de reformistische methoden en ideologie. Doet hij dat, dan wint hij daar aan invloed, maar stoot steeds meer revolutionaire arbeiders van zich. Doet hij dat niet, dan maakt hij zich bij de reformistische denkende arbeiders onmogeliken moet dus het veroveren van de vakbeweging opgeven. In de praktijk schommelt hij aldoor tussen deze beide uitkomsten, wat tot gevolg heeft dat hij bij de arbeiders geen vertrouwen meer kan veroveren, en dat hij ook niet kan toe bijdraagt de arbeiders meer klassebewust te maken. Toch kan een politieke partij volgens zijn opvattingen nooit tot een andere manier van actie komen. Zijn ideologie is voor een groot deel nog die van de burgerlijke politieke partij. Deze moet binnen het kapitalisme strijd voeren voor de belangen van bepaalde groepen, die hij vertegenwoordigt. Hij probeert langs parlementaire weg zitting te krijgen in de bestuurslichamen van de staat. Het werk wordt daar dus geleefd door enkele beroepspolitikers, intellectuelen, die de partij leiden. Ditzelfde zit er bij de kommunistiese politieke partij ook nog in, dat vasthouden aan het idee dat er een partij moet zijn die op ieder ogenblik de arbeiders heeft leiding te geven, en dat het niet anders gaat. Dit is voor een deel een erfenis van de burgerlijke politieke partij, voor een deel een gevolg van het te kort aan klassebewustzijn onder de arbeiders, die nog niet de leiding

van de strijd voor zichzelf krachtig genoeg hebben opgeëist. De politieke partij vat dit tekort aan klassebewustzijn op als iets dat nou eenmaal zo is, en doet niets om dit te veranderen. Hij past zich juist helemaal hierbij aan en probeert alleen aanhang onder de arbeiders te krijgen, door bij ze aan te komen met de gewone reformistische kletspraat waar ze nog aan geloven, als hij dat vertrouwen dan eenmaal veroverd heeft zal hij het sein voor de revolutie geven, en dan zullen de arbeiders met hun ogen dicht achter de partij aan het kommunistiese bevechten. Maar de arbeiders kunnen alleen overwinnen als ze klassebewust zijn, een reformistiese denkend arbeider zal nooit een revolutionair parool volgen, hij is niet zo stom als de partijleiders wel denken. Hij zal zich dan weer door een reformistiese leider laten verraden, de kommunist kan dan weer de schuld geven aan het verraad van de reformistiese leiders, en zo kan de zaak aan de gang blijven.

De enige politiek die de arbeiders tot de overwinning kan voeren, is de politiek die geen leiding aan de arbeiders opdringt, maar die hen voortdurend voorhoudt dat ze hun strijd zelf hebben te vechten, en dat niemand anders dat voor hen doen kan. Die de ogen van de arbeiders open maakt om de maatschappelijke verhoudingen zo te zien zoals die zijn, die ze hun klassetaak leert zien, die ze leert af te rekenen met de hele vakverenigingspoespas, en die ze leert dat het bedrijf zelf alleen de grondslag voor iedere strijd en iedere organisatie moet zijn. Dat ze zelf moeten weten waar ze naar toe willen, want dat ze anders onvermijdelijk van het ene verraad in het andere terecht komen. Ook na de omverwerping van de kapitalistiese diktatuur kan het kommunistiese alleen verzenlijkt worden door kommunistiese arbeiders.

"GRONDBEGINSELEN":

Onze lezers zullen bemerken, dat deze keer geen bijlage "GRONDBEGINSELEN" bij het PIC ingesloten is. Wie losse bladen krijgt toezicht zijn, kan ook door de administratie doen aanvullen. De inschrijving op het "GRONDBEGINSELENFONDS" blijft geopend. Verdere verantwoording in het volgend nummer.